

i; men hvis man fastsætter som Princip det, jeg nævnte, og vil gøre det gældende over alt, ogsaa hvor der i Fundatsen intet er sagt herom, saa mener jeg, at det paagældende Legatubvalg overstrider sin Myndighed. Naar den ærede Minister sagde, at det var noget, som Regeringen slet ikke kunde gøre noget ved, saa maa jeg bestemt modsig ham. Regeringen kan virkelig gøre noget ved det, for saa vidt disse Legater ere konfirmerede; i saa Tilfælde mener jeg, at det er en Selvfølge, at Arbejdelsen af dem, Uddelingen af dem, ogsaa staar under et vist Tilsyn fra Regeringens Side. Jeg skal her henholde mig til Oppermanns Bog om „Den danske Rets Bestemmelser om Stiftelser“, der udtom i Aaret 1860; i den siges der om dette Punkt: „Hvad derimod angaar de anerkendte Stiftelser 3: de Stiftelser, hvis Legater ere konfirmerede af Staten, eller hvis Formaal paa andre Maader ere anerkendte, maa Staten, naar Fundatsen ikke indeholder nogen afvigende Bestemmelse, anses besøjet til at føre et stadigt Tilsyn med sammes Forvaltning, da det kun paa denne Maade er muligt for Staten at opfylde sin Forpligtelse til at tage disse Stiftelser under sin Varetægt.“ — Med Hensyn til Nr 95 angaaende Samraadet om Koncessioner i Grønland mente Ministeren — og det kan jeg ogsaa give ham Ret i — at efter hvad vi foreløbig kunne se, er Koncessionen til Kryolitbrudene den eneste, der har nogen Betydning for Djæblifket; men i et saa udstrakt Land som Grønland kan man dog aldrig vide, naar der findes helt ny Rigdomskilder i Lighed med Kryolitbrudene, som i tidligere Tider ogsaa vare ukendte og nu ere af stor Betydning. Jeg kan dog ikke give den ærede Minister Ret i, at det i alle Tilfælde var rigtigt at undlade at gaa til Lovgivningsmagten, hvor der søges om Koncession. Den ærede Minister fremhævede, at der var Tilfælde, hvor der ikke var Tid dertil, navnlig i mindre Tilfælde, men jeg mener dog, at hvor det gælder større Koncessioner — saaledes netop, naar det f. Eks. gælder om Fornyelse af Koncessionen til Kryolitbrudene — der vil det være korrekt, og jeg tror, det er en besøjet Fordring fra Rigsdagens Side, om Regeringen vil konferere med os i Forvejen.

Der er endnu to Bemærkninger, som fremkom fra ærede Medlemmer, som jeg gerne vilde have Lov til at svare paa, inden jeg sætter mig. Den ene fremkom fra det ærede Medlem fra Gbeltoft (Wistoft), som talte om Husmandsrejser, og der fremsatte den Tanke, at det vilde være rigtigt at give de Hus-

mænd, der have faaet Statsunderstøttelse til at foretage Rejse, fri Rejse paa Statsbanerne. Jeg finder, at den Tanke, som det ærede Medlem der fremsatte, er praktisk og rimelig, og jeg skal love det ærede Medlem, at den skal blive taget op til Overvejelse i Finansudvalget.

Det ærede Medlem fra Bestervig (M. Andersen) gjorde nogle Bemærkninger angaaende Vesterhavsfiskenes Stilling, og det ærede Medlem syntes da, at det var underligt, at der her paa Finanslovsbetænkningen ikke fandtes noget Vidnesbyrd om, at vi i Finansudvalget havde bestaetigt os med den store Ulykke ved Vesterhavet, der i saa høj Grad har lagt Beslag paa den offentlige Opmærksomhed i dette Efteraar, og som har givet Befolkningen Lejlighed til at vise en stor og smuk Gavmildhed. Jeg kan berolige det ærede Medlem i saa Henseende. Vi have heller ikke i Finansudvalget været uden Deltagelse for den store Nationalulykke, lige saa lidt som Regeringen har været det. Umiddelbart efter, at Efterretningen derom var fremkommen, havde vi et Samraad med den daværende Indenrigsminister, som selvfølgelig ogsaa viste sig stærkt optaget af det skete. Den Gang kunde man endnu ikke vide, at den private Godgørenhed vilde antage saa storartede Dimensioner — uagtet man vel kunde vente noget ret betydeligt i den Retning — men man kunde ikke vide, at det vilde blive saaledes, at der nu snarere maa siges at være Overflod af Pengemidler, saa at der vel endogsaa kan blive noget tilovers for at lindre den Nød, som i Fremtiden mulig maatte opstaa ved Ulykker af lignende Art. Den Tanke, man da enedes om med Ministeren, var, at man fra Statens Side næppe burde gaa til en egentlig Understøttelse af de omkomnes Efterladte, idet man mente, at den private Godgørenhed nok kunde magte det, men at Statshjælpen burde indskrænktes til at staa de paagældende Familier de tabte Baade og Fiskeriredstaber igen paa en eller anden Maade. Naar der intet er sagt i Betænkningen herom, saa er det paa Grund af den ganske fortrolige Form, Samraadet havde, og fordi vi i Finansudvalget stadig havde ventet, at vi fra Regeringen vilde modtage Forslag i den Retning, og det er ogsaa meddelt mig, at der fra Regeringens Side allerede er indleveret et saadant Forslag til Bureauet, som vil blive foreslaaet paa Tillægsbevillingslovsforslaget. Det ærede Medlem vil altsaa se, at vi i Finansudvalget ikke have været uden Deltagelse eller uden Virksomhed i denne Sag.